

Reflexe

Začala bych dílem, které ve mně zanechalo nejsilnější dojmy. Nečekala jsem, že druhý poslech bude pro mne tak psychicky náročný. Rozhodně se jedná o velmi citlivé téma, které je nutné uchopit správným způsobem, aby posluchač neměl pocit, že autor schválně útočí na emoce. Na druhou stranu nejde mluvit o přátelství, rakovině a smrti bez emocí, je to tedy nadmíru složité hledání rovnováhy, které se v tomto případě vydařilo. Konec, kde se dozvídáme, že Zuzka bohužel svůj boj nevyhrála (přestože si dokázala udržet pozitivní přístup po celou dobu nahrávání), mě zasáhl a myšlenky, které se před započítím poslechu ubíraly úplně jiným směrem, nasměřoval k otázce bytí a hlavně vděčnosti za ty možnosti, které jako zdravý člověk mám.

Druhým nejsilnějším poslechem pro mě byla Moje terapie. Znovu mě udeřila vážnost výpovědi. Příběh se spoustou těžkých momentů Petra popisovala otevřeně a zprostředkovala tak posluchači poměrně intenzivní prožitek. Vztah s terapeutkou Elenou je netypický, pochopila jsem tak, že terapeutický vztah může mít mnoho podob a vyvíjí se také s časem a ani terapeut není ušetřen osobní angažovaností životním příběhem klienta. Jako studentce psychologie mě tento koncept zaujal a určitě si během prázdninových měsíců doposlechnu celou sérii.

Dalším příspěvkem, jehož účinek doznával i po skončení, bylo zamyšlení nad nesmrtelností. Na poslech o nesmrtelnosti jsem se nesmírně těšila a přišlo mi fascinující, jak se téma proplétalo s umělou inteligencí a úvahami o zdroji i podobě našeho vědomí. Není tak jednoznačné tvrdit, že nesmrtelnost je něco, po čem bychom měli prahnout, a stejně tak ji nelze smést ze stolu jako něco nepodstatného či nedosažitelného. Jde o komplexní problém s přesahem do mnoha oblastí lidského života, jako například do náboženství, ekonomie či etiky. Názory odborníků mi poskytovaly různá hlediska, z kterých lze nad životem bez smrti přemýšlet. Něco by mě opravdu nenapadlo – třeba uvažovat nad smrtí jako nad nemocí, něčím, co není přirozené, nebo o umělé inteligenci jako dalším stupínku evoluce. Mně však přišla pravdivá a trefná výpověď paní, která má 86 let a s nadhledem pronesla, že už teď se nudí a neví, co by tu dělala. Zvláště hezké to bylo při srovnání s pohledem mladých, nadšených lidí, kteří by nesmrtelnost uvítali.

Do poslouchání prvního audio díla Rok pod rouškou se mi příliš nechtělo, a to z jednoho prostého důvodu – znovu se jedná o téma covidu a toho už všichni máme asi více než dost. Už rok posloucháme o této nemoci a počáteční strach se možná lehce mění v určitou přesycenost nebo snad podrážděnost. Na druhou stranu bylo zajímavé poslouchat o nedávných událostech, jako by to byla historická událost, a vnímat dokument jako záznam příštím generacím. Myslím si, že nejpřínosnější bude toto audiodílo po určité době, kdy se k němu budeme vracet, abychom si oživilí paměť. Je fakt, že už nyní jsem si připomněla některé momenty z minulého roku, které jsem pozapomněla, ba dokonce jsem se zamyslela nad něčím, co mě před tím, když se to dělo, vlastně nenapadlo.

Jako poslední bych chtěla zmínit Šutry v čokoládě. Co to je za zvláštní název, říkala jsem si. Během poslechu jednotlivá ozubená kolečka zapadala do sebe a vytvořila celkový (i když samozřejmě jen velmi osekáný) pohled. Konec mě ale nechal v rozpacích a s pocitem nedokončenosti. Nelze očekávat, že by se několik let trvající problém vyřešil v rámci nahrávání jednoho dokumentu, přesto jsem (nejspíše naivně) očekávala něco víc.

Audiocafé jsem si zapsala již podruhé a znovu naplnilo má očekávání – dalo mi spoustu podnětných myšlenek a také mi otevřelo cestu k hledání další podobné, pozornosti hodné, tvorby.